

er det ved blevet nødvendigt for Ministeren at være til Stede ved Mødet i det andet Ting. Jeg haaber imidlertid, at Mødet der kun vil blive af mindre Varighed, og at det derfor kan være muligt endnu i Dag at fortsætte Forhandlingerne her. Jeg skal derfor udsætte Mødet, indtil det viser sig, hvorledes Forhandlingerne gaa i det andet Ting, og derefter vil jeg da ved Ringning kunne sammentale de ærede Medlemmer her til at genoptage Forhandlingerne eller, hvis det bliver nødvendigt, til at høre Mødet.

Mødet udsat Kl. 1. 50'.

Mødet genoptoges Kl. 2. 55'.

Bajer: Jeg skal ikke komme udførlig ind paa denne Sag, men indskrænke mig til et Par korte Bemærkninger nærmest af Hensyn til en Ytring, som fremkom fra den højtærede Finansminister ved Lovforslagets Forelæggelse. I Slutningen af sit Foredrag lagde den højtærede Minister, at han om Betænkningen fra St. Thomæ Kolonialraad skulde indskrænke sig til at nævne, at han ikke havde kunnet tage noget Hensyn til den, og Grunden dertil vilde ligge klart for enhver af de ærede Medlemmer, der vilde gøre sig den Ulejlighed at gennemlæse Bemærkningerne til Lovforslaget. Jeg har gennemlæst denne Betænkning fra St. Thomæ Kolonialraad og uden at komme ind paa Formen har jeg søgt at finde en Løsning paa denne noget gaadefulde Bemærkning fra den højtærede Finansminister, og jeg har troet at finde den i, hvad der staar paa Side 26 temmelig langt nede. Der er der antydet Muligheden af en Løsning, som Kolonialraadet paa St. Thomas har villet finde — som der staar her — „i hans aller-naadigste Majestæts Proklamation af 25de Oktober 1867, nemlig at overgive Den til en Magt, der vil og kan paatage sig den Opgave „at forbedre vor moralske og materielle Velfærd.“ Jeg tænker mig, at den højtærede Finansminister i Særdeleshed har sigtet til disse Udtryk. Jeg skal som sagt

ikke komme ind paa Formen, som maatte funde være noget blidere og blødere. Dette Udtryk om Vilje og Evne kende vi jo her i Folketinget blandt andet fra Folketingets Opløsning i Maj 1881, men med Hensyn til Indholdet. Sagen, selve Realiteten forekommer det mig, at der ikke kan være noget i Vejen for at minde om, at Verne selv en Gang ved en Folkeafstemning have ønsket at komme til at tilhøre en anden Stat, at træde ind i en ny Statsforbindelse. Naar jeg nævner denne Løsning af det ulykkelige vestindiske Spørgsmaal, der atter og atter kommer tilbage til os, er det, fordi dette Spørgsmaal har været bragt i Forbindelse med et andet af vore meget omstridte og meget paa Hjærte liggende Spørgsmaal, nemlig det Sønderjydske Spørgsmaal. Det kan ikke være Ministeren ubekendt, at denne Løsning og en saadan Transaktion har været fremme flere Gange i den diplomatiske Verden. Det er jo Transaktioner, som man ser gentage sig i den nyeste Tid. Jeg behøver kun at nævne Helgoland for at vise, hvad jeg sigter til, at de europæiske Stater undertiden søge at afrunde sig paa en eller anden Maade mod en Slags Kompensation, for at bruge dette af den ærede Minister meget yndede Udtryk, i andre Verdensdele. Jeg ønsker ved denne Lejlighed her at sige, at jeg aldeles ikke kan vide, om Regeringen har nogen Vilje eller Evne i den Retning, men dersom det er Tilfældet, tror jeg, at der er Fare ved at tøve, thi den Stemning, som mere og mere arbejder sig op i Tyskland, naar der skulde være Tale om, at de vestindiske Der skulde blive tykt Koloni mod, at de danske Sønderjyder kom tilbage til Danmark, gaar ikke i Retning af noget saadant. Jeg har ofte haft Samtaler med tyske, som stille sig særdeles velvillig overfor Danmark, og det er frivillige tyske, som ere Modstandere af Kolonialpolitikken. Fra mit Standpunkt ønsker jeg naturligvis, at den frivillige Retning i det hele taget skal gaa frem i Tyskland, men gaar den fremad, vil ikke let denne Løsning blive mulig i en nærmere Fremtid. Jeg har derfor paa ingen mulig Maade opgivet Haabet om, at de danske Sønderjyder skulde komme tilbage, forudsat naturligvis at Sønderjyderne ville vedblive at være danske, idet jeg tror, at der er andre Løsninger mulige, selv om denne skulde glippe. Jeg tror sikkert paa, at det nordflesvigiske Spørgsmaal før eller senere skal blive løst ad fredelig Vej i Overensstemmelse med Grundlovsbestemmelserne om Folkenes Selvbestemmelsesret. Jeg har blot villet benytte denne Lejlighed til at gøre en Antydning af, at, dersom Regeringen mener at kunne gøre